



Vänster: Emil Isaksson och den stråvhåriga taxen Rasmus myser lite framför trumsetet i Studio Möllans inspelningsrum. Överst höger: Skylden visar vilka som huserar på innergården vid Kristianstadsgatan 16. Bakom järngriden syns den bruna dörren som leder in till studios lokaler. Nederst höger: Gammalt mixerbord möter nya datorskärmar på Studio Möllan. Det gäller att kunna sitt hantverk som producent.

Möllan – hjärtat för Malmös musiker

TEXT & FOTO: Jonathan Eklund

Lisebergshallen i Göteborg, en januarikväll 2011. Ännu en P3 Guld-gala är slut, kvällstidningarna skriver om Robyns storslam. Inte mindre än tre priser lyckades hon kamma hem, så att hon är kvällens största vinnare är inte särskilt kontroversiellt. Men bakom henne tornar nykomlingar upp sig. Tämigen otippat vinner Malmöbaserade This Is Head priset för Årets bästa pop. Krautdisco-albumet *0001* hade rosats närmast rakt av, men en nykomling vinner sällan de stora priserna. Och en nykomling som tänder på ramarna för vad som anses vara pop? Ännu mer sällan.

Det var på intet sätt en start, men ett genombrott. Inte bara för bandet utan även för studion som skivan spelats in i. Innan dess var den inget direkt namn utanför Malmö, men efter förknippades den med This Is Head. Och har spelat en högst vital roll.

– Om vi inte startat studion hade vi inte börjat spela som This Is Head, och då hade vi inte suttit här. Så det var ovärderligt, ingenting hade hänt om vi inte startade Studio Möllan, säger Tom Malmros, basist i This Is Head.

Sedan Studio Möllan startades har den inte bara varit ovärderlig för This Is Head, den har också växt och blivit en studio att räkna med. När det kommer till pop och rock, som kanske lite förenklat kan kallas indie, är studion nästan alltid närvarande när det handlar om Malmöband.

Även om det bara är förmiddag, och vädret bäst kan beskrivas som definitionen av Malmövinter, lever Möllevångstorget, eller Möllan i folkmun. Handlarna säljer frukt och grönt, människor hastar fram och tillbaka. Ett par svängar bort, inte mer än fem minuters gångväg, på Kristianstadsgatan ligger innergården jag sökt mig till. En stor grind skyddar dess ingång, men väl innanför kan ingen, i ärlighetens namn, säga att gården ser mycket ut för världen. Men det är här, alldeles vid hjärtat av Malmös kulturella högborg, som Studio Möllan huserar.

– Herregud, This Is Head vann årets popplatta på P3 Guld, det går säkert inte att jämföra med något annat som kommit härifrån, rent kredtmässigt. Studion var väldigt tajt förknippad

med dem ett par år, nämndes alltid i deras intervjuer. Googleade man This Is Head kom Studio Möllan upp, och tvärtom, säger Emil Isaksson, Studio Möllans ägare, i det lilla stökiga köket i studios inandöme.

– Men det stack lite i ögonen att läsa ”skivan spelades in i This Is Heads studio Studio Möllan” som det ofta skrevs. Det var lite irriterande, haha, framförallt eftersom studion då bara var min.

På Simpsons Café, bara några hundra meter från Möllevångstorget, hinner jag knappt slå mig ned med Carl-Johan Lundgren, sångare och frontman i Vit Päls, innan han hasplar ur sig ”bra idé det här, har länge tänkt att någon borde skriva om Studio Möllan”. Vit Päls startades för 10 år sedan, men först 2010 släppte debuten *Nu var det i alla fall så* och tidigare i år kom tredje skivan *Ågd*, som spelades in i Studio Möllans lokaler.

– Vi i bandet har en speciell jargong, och vi befinner oss på samma plats i livet så det kändes lätt att förstå varandra, det

kändes ganska självklart med Emil. Vi har väl spelat in där sen 2008 kanske och det är kul att se hur även han utvecklats. Och hur studion växer. Han lever ju för den, det är hans dröm.

Även om det ibland kan locka att jobba med en annan producent än Emil Isaksson, och det kan finnas drömmar om att ge sig iväg en vecka eller två för att spela in på annan ort, är Carl-Johan Lundgren nöjd med situationen och samarbetet med Studio Möllan.

– Det känns lite grann som att man sitter framför en god middag på en restaurang, då reser man ju sig inte upp för att kolla vad som serveras i restaurangen bredvid. På många sätt är det drömmarnas hus, att folk med drömmar och visioner kommer dit, och Emil förvaltar dem. För han kan se den färdiga produkten, det tror jag varit viktigt för alla band som spelat in där.

Emil Isaksson växte upp utanför Växjö, fick sin första gitarr när han konfirmerades och sen dess har det eskalerat. Det blev inte band, som för så många andra, istället var musiken terapeutisk,

”en gåta, en nöt som jag ville knäcka”. Ett jobb på Hemglass skulle sedan förändra hans liv rejält.

– Efter att jag bara jobbat där några veckor bytte de lokaler, flyttade ned en våning. Övervåningen blev ledig, så jag frågade lite snabbt om jag fick hyra den, ”jag flyttar ut med en veckas varsel” sa jag.

I den 110 kvadratmeter stora våningen bodde han sen inte bara, han byggde även sin första studio. Där började han först spela in sig själv, men rätt så snabbt även andra. När han så småningom tröttnat på att köra glassbil togs det stora beslutet, att studera musikproduktion på Växjö universitet. Även om inte den nystartade utbildningen blev riktigt som han hoppats fann han likasinnade, däribland Tom Malmros och Björn Viking som båda numer är medlemmar i This Is Head. Men utbildningen tog slut, folket som Emil Isaksson umgäts med flydde staden och att driva studio i Växjö var oglamoröst.

– Tom ringde helt plötsligt, det var nog hösten 2006, och sa ”vi har hittat en lokal, du som byggt lite studior kanske kan

kolla om den går att ljudisolera och ha som replokal?”. Vi fortsatte snacka och jag sa ”ska jag inte bara ta med mina grejer ner så bygger vi en studio tillsammans?”. Vi la på men dagen efter ringde jag upp Tom och sa ”jag kommer”.

Under tiden de letade lokal bodde Emil Isaksson, Tom Malmros och Björn Viking ihop. De tittade på många utrymmen och pratade med många fastighetsägare men det var hela tiden något som inte stämde. När de var på väg att ge upp – ”vi kommer ju hamna i Skurup, det funkar ju inte” – vände allt helt plötsligt. På väg hem från Möllevångstorget fick Björn Viking ett infall.

– Jag hittade det av en slump, jag gick förbi grinden och tittade in, tänkte att ”här inne måste det finnas mycket lokaler” så jag tog reda på fastighetsägarens namn och ringde. Det var en lokal som skulle bli ledig, ett gammalt kakelföråd. Den hade varit allt möjligt innan, ett mejeri och en reklamstudio, och det var den vi tog över. Det var lite av en exotisk känsla att komma över en lokal som låg så nära de ställen som man drack öl på.

”Jag tror fortfarande inte att den här studion spelat in så många band, eller fått det rykte som den börjat få, om den legat i hamnen.”

Emil Isaksson

– Och jag tror att vi pratat om att Studio Möllan skulle vara ett bra namn redan innan. Möllan är så förknippat med musik och kultur och det funkar verkligen när den ligger där den ligger, ett klockrent namn på en studio i Malmö, fyller Tom Malmros i.

Men att lokalen låg centralt, och alldeles i närheten av Möllevångstorget innebär också att priset var högre än för andra lokaler de tittat på. Det som vännerna hade satt som sitt maxtak när det kom till hyreskostnaden fick nästan dubblas. Men det fick det var värt, de kunde inte motstå lokalen.

– Det var alldeles för bra för att vara sant, när vi fick se lokalen var den som en dröm för en musikstudio. Skithögt i tak, bra storlek och ascentralt. Resten är historia, haha. Nej, men en bra början. Jag tror fortfarande inte att den här studion spelat in så många band, eller fått det rykte som den börjat få, om den legat i hamnen. Och sen närheten till Rundgång, där alla musiker hänger och köper sina skivor. Det ligger så bra till, det blir som en grannsamverkan, säger Emil Isaksson.

Om du går från Möllan, längs Ängelholmsgatan, och svänger höger in på Kristianstadsgatan kommer du innan du når fram till den omtalade järngrinden att gå förbi Rundgång. Skivbutikens, som drivs av Dennis Lood, har de senaste tio åren varit en viktig samlingspunkt för musiker, musikälskare och alla andra som vill veta vad som händer i musikens Malmö. Och som för många agerar inkörsport till kännedom om lokala band, eller en inspelningsession i Studio Möllan.

– De var ganska så hemliga från början. Det var Martina Röed, som har en klädbutik hos mig, som berättade om studion och som presenterade dem för mig. Jag sa direkt att ”vad kul, kan vi inte köra ett showcase för er här i butiken?”. Så vi gjorde en grej där något band spelade live, lite ”det här är Studio Möllan”, säger Dennis Lood och fortsätter:

– Sen fick vi som uppdrag att ha en scen på Möllevångsfestivalen, sommaren 2008, så vi gick ihop med Studio Möllan. Jag bokade banden, de skötte tekniken. Men jag ville att en del band skulle ha spelat in i studion, och MF/MB/ hade gjort det, så de spelade. Och This Is Head hade precis börjat repa, och när ett band hoppade av så tog de den platsen och gjorde sin första spelning.

Att butiken ens öppnades berodde på den gnagande frustrationen Dennis Lood kände inför att den lokala scenen inte fick plats i Malmös skivbutiker. Det har därför varit naturligt för honom att promotera Malmöband, såväl de han själv släpper på Rundgång Rekords som de andra Malmölabels som Adrian Recordings, Double Sun och Tenderversion ger ut. Att Rundgång från början promotat Studio Möllan-album och samarbetet med dem är inget annat än en självklarhet.

– Jag brukar säga att vårt hus, vår gård, är hjärtat av Möllevången och Möllan. Många bor eller verkar eller hänger på

Möllan och då kan det kännas jätligt schysst att spela in här, slippa åka ut till något industriområde.

Tillbaka på Simpan har Tom Malmros precis klivit in, han och Carl-Johan Lundgren hälsar glatt – ja, det pikas också från Carl-Johans sida ”du är inte den enda popstjärnan i stan” – och strax därpå kommer även Magnus Bjerkert, mannen bakom Adrian Recordings som This Is Head, YAST, Alice Boman, MF/MB/ och en rad andra akter är signade till, in. Han och Tom ska ha ett möte, ”stämma av lite grann”.

– Rör man sig ute träffar man folk, andra musiker. Vi är lite som narkomaner, dras till varandra. Så kommer det nya människor som kollar av ”var har ni spelat in, vad har ni gjort?” och det nästa som händer är väl att de står i Studio Möllan, säger Carl-Johan Lundgren som en förklaring till hur det kommer sig att de alla verkar känna varandra, och att de alla har Studio Möllan som gemensam nämnare.

Det går givetvis inte att dra några räta linjer, inga tydliga streck som kan förklara hur det kommer sig att nya spännande pop- och rockalbum från Malmö dyker upp i en rasande takt. Men någon form av fakta är det ändå att under 2013 så har skivsläppen avlöst varandra. Vit Päls, This Is Head och MF/MB/ tillhör de rutinerade, och bland nykomlingarna ser vi YAST och Alice Boman som tagit recensenter och publik med storm. Inför 2014 knackar redan RA, Technicolor Poets och Toilet på dörren tillsammans med ett gäng andra band. Förutom att tillhöra den diffusa kategorin ”malmömusiker” så har de alla en sak gemensamt, de har vid något tillfälle varit i kontakt med Studio Möllan.

Bredvid mig i den gröna soffan i Studio Möllans kontrollrum ligger 14-åriga Rasmus, Emil Isakssons stråvhåriga tax, och sover. Jag ser dock inte mycket av honom, mest rumpen då resten av hunden ligger under en filt – ”han har gjort så sedan han var valp” – under hela tiden vi pratar. Våren 2007 fick Emil Isaksson, Tom Malmros och Björn Viking nycklarna till lokalen. Men drygt två år senare drog sig Tom och Björn ur verksamheten. Emil jobbade extra i en musikaffär, drog in mycket producentjobb den vägen och levde sin dröm. För Tom och Björn låg annat högre upp på prioriteringslistan.

– Studion blev en för stor kostnad för de andra som ville fokusera på sitt band. Det slutade med att det blev en väldigt dyr replokal som de dessutom inte hade tillgång till hela tiden eftersom inspelningar gick före rep, förklarar Emil Isaksson. När det senare kommer på tal igen fortsätter han berättat:

– Jag blev inte jättelucky över det, men jag fattade säklart. Kompanjonskap är som en relation, man måste jobba på den för att det ska funka. Jag är nog lite mer ensamvarg än vad Tom och Björn är. Det var absolut inte som att de frös ut mig men

det blev lite så att de körde sitt och jag mitt. Men vi är ju vänner idag. De kände nog också att det var antingen eller, maxa eller skita i det. Och de valde att köra på bandet. Jag vet inte om det är något de ångrar idag, det har vi inte snackat om, men det är ju alltid meckigt att välja bort något.

I samma veva som Tom Malmros och Björn Viking lämnade Studio Möllan fick Emil Isaksson ta ett annat beslut, att satsa vidare själv och bygga ut studion eller att byta lokal. Det hade funnits klagomål från grannar, så att fortsätta i befintligt skick var inget hållbart alternativ.

– Allt sattes på sin spets, men jag kände att det fanns potential i studion och tack vare en snäll mor kunde jag få ett nytt lån för att täcka renoveringen.

När ombyggnationen gjordes satsade Emil Isaksson på att kunna spela in mer live, att kunna lägga fler instrument samtidigt. Det gjordes som en medveten salespoint.

– Det är svårt att avgöra om jag var tidigt på det, liveinspelningar har säklart alltid funnits men när studion startades så snackades det inte om det. Så det kan vara så att det spridits sig från studion efter renoveringen, att folk blivit mer taggade på att spela in live, och att det går att göra till ett humant pris. Nu är det nästan norm. Band som söker sig hit formulerar ofta tidigt att de vill spela in live, så var det aldrig förr.

Morgonkaffet är precis uppdrucket, och Malmö fortsätter att vara grått utanför. Då dimper smset ned som jag väntat på, ”Redo”. Kort och koncist. Joakim Lindberg, medlem i krautrockarna MF/MB/, flyttade ned till Malmö från Bollnäs för ett gäng år sedan. ”Vi visste inte om det skulle bli ett par månader, eller 6 år som det blivit”. Genom en slump fick de höra om studion, tog kontakt och fick spela in, ”svinbilligt”. Och även om deras senaste fullängdare *Colossus* inte är inspelad i Studio Möllan har studion varit viktig för dem.

– Emil var typ den första vi lärde känna i Malmö. Och genom honom blev vi introducerade för Rundgång, och hela Möllangrejen. Och när vi lärde känna Dennis på Rundgång fick vi också spela på Möllevångsfestivalen, och då fick vi bokningsbolag som gav oss mer spelningar. Så vi har mycket att tacka Emil för. Han säger att han älskar lokalen, och det låter som att han verkligen menar det. Men det finns två andra aspekter som han tror bidragit till att banden lockas av Studio Möllan.

– Att han är så pass billig gör att alla de här fattiga banden har möjlighet att spela in. Och sen att den ligger vid Möllan, det är ju där alla rör sig.

Sittande på tåget, på väg från Malmö, får jag tag i Alice Boman. Jag får ursäktat mig gång på gång för alla utrop, men hon är tålmodig och berättar om året som gått. Ett år som inneburit debut-EP, hyllningar och spelningar såväl runtomkring i Sve-



Överst vänster: Björn Viking och Tom Malmros, från This Is Head, lärde känna Emil Isaksson under deras tid i Växjö där Tom och Emil gick i samma klass medan Björn gick i årskursen under de. Överst höger: Carl-Johan Lundgren, sångare i Vit Päls, på Café Simpan. Mitten vänster: Piano, gitarrfodral och ett par förstärkare står uppradade ett av Studio Möllans hörn. Mitten höger: Emil Isaksson klinkar på gitarren. Taxen Rasmus har dock tröttnat på att vara med på bild och flyr fältet. Nederst vänster: Dennis Lood, Rundgångs ägare, vid skivbutikens disk. ”Jag hoppas att jag varit viktig, jag har alltid försökt att vara med och supporta studion. Sen har ju de hjälpt mig också, jag säljer ju det som spelas in.” Nederst höger: Bandaren står säkert på en förstärkare i en av Studio Möllans vrår.

rige som Europa. Och som hade en lite annorlunda början hos Studio Möllan.

– Jag kände att Studio Möllan var en bra plats, och om det var någonstans jag skulle spela in i Malmö så var det där. Så jag mailade Emil några demos, jag hade någon tanke om att spela in en låt som jag sen skulle skicka runt, men han tyckte att det redan låt bra, och skickade det vidare till Magnus Bjerkert som ville släppa det direkt. Så det är tack vare Emil, och Studio Möllan, som det blev något överhuvudtaget.

Musikbranschen ser inte ut som den en gång gjorde. Det finns inga stora budgetar vid inspelningarna och det är oftare artisterna själva som betalar för kalaset. Emil Isaksson har aldrig upplevt en blomstrande bransch – ”jag är glad för de pengar jag får, jag är nöjd. Men det är man nog inte om man är van med det dubbla.” – och kan inte vara allt för kräsen. Han tackar sällan nej till jobb. Men han ser sin uppgift som kreativ, och han vet vad han gillar att göra.

– Indien är ju tacksam, för den är nästan per definition ogjord. Man börjar om varje gång, och det kan jag gilla. Det är inte samma toner som spelas varje gång, ibland spelas fel toner. Ibland med vilje till och med. Det finns liksom en nerv, att när som helst kan det braka ihop. Eller bli hur jävla bra som helst.

Förutom att ha en kreativ roll ser han sig som den som ska leda projektet. Den som ska ta det i hamn. Det går inte att försöka skylla ifrån sig på att en trummis är för dålig, det är hans uppgift att lösa så det låter bra. För i slutändan är allt som lämnar studion hans visitkort. Hans biljett till nya jobb.

Studion och Emil Isaksson känns på intet sätt färdiga. Den vill växa och förnya sig. Och ägaren själv är aldrig nöjd. ”drömmen var från början att ha en studio, men den drömmen blir snabbt grå när man lever den, då vill man vidare”. Allt har givetvis inte varit en spikrak resa. Det har varit gropar på vägen. Som när de blev lurade av sin första kund som aldrig betalade. Eller som tiden efter ombyggnationen, när det var lite tunnslätt på kunder och Emil själv fick agera coverbands-musiker.

– Jag stod där på scen och skämdes, dels för att jag inte ville stå där men dels också för att jag tänkte ”vem fan är jag som

tror att jag är för cool att stå på scen och tjäna pengar på att spela covers?”. Men jag har fattat efteråt att det kom något gott med det också.

Trots att den tiden är förbi, att Emil Isaksson idag klarar sig utan extrajobb och att han allt mer får göra det han vill, finns en lätt malande oro.

– Jag känner mig långt ifrån säker många dagar. Den här månaden har jag inte så mycket, då börjar man direkt tänka ”kommer det komma nya band? Måste jag börja jobba på Posten?”. Men jag är ganska så hoppfull att det kommer rulla på. Jag har ju jobbat med väldigt mycket roliga och coola band i år, så om det bara fortsätter så kommer jag vara asnöjd med situationen.

Rundgång, Adrian Recordings. Dennis Lood, Magnus Bjerkert. Om och om igen nämns de två männen. När jag pratar med Madeleine Bergquist, chefredaktör på musiksajten Rockfoto, nämns Dennis Lood som eldsjälen, och Magnus Bjerkert som promotorn. Kajsa Haidl, redaktör på SVT:s musiksajt PSL, berättar att hon är i ständig kontakt med dem båda, att de håller henne informerad om vad som händer i Malmö. Och även banden själva verkar skatta dem högt.

– Rundgång är vår fritidsgård, som i Cheers ”where everybody knows your name”. Och Magnus betyder allt för oss, som YAST-medlemmen Marcus Norberg uttrycker det.

Och i den här myllan av kreativitet, med de inspirerade musikerna, de drivna eldsjälarna som jobbar för dem och alldeles i närheten av mötesplatserna runt Möllevångstorget, har Studio Möllan hittat hem. Den verkar i den myllan, och lockar ständigt in nya artister. Kanske förklarar Tom Malmros det hela allra bäst.

– Det räcker med att gå in på Rundgång, så sitter Emil där med Rasmus och en kopp kaffe. Då är steget in till Studio Möllan inte långt.

Vi dricker kaffe i studios lilla kök. Vi pratar om hams inställning till jobbet – ”Jag kan fortfarande känna att det är på låtsas” Han kommer från, vad han beskriver som, en typisk medelklassfamilj. Stod länge i valet och kvalet mellan vilken väg han skulle gå. Villa, Volvo, barn, nio till fem-jobb, eller musi-

”Det räcker med att gå in på Rundgång, så sitter Emil där med Rasmus och en kopp kaffe. Då är steget in till Studio Möllan inte långt.”

Tom Malmros

ken. Det blev musiken. Och inställningen, lidelsen, gör att han håller igång.

– Som jobb är ju det jag gör värdefullt. Jag jobbar hela tiden, det här jävla jobbet hade ju ingen velat ha. Haha. Men efter de premisserna, att man tar det lite på låtsas, så är det fantastiskt.

Det känns som att alla talar väl om Studio Möllan. Alice Boman beskriver den som ”så man drömmer att det ska vara i en studio, avslappnat och varm stämning”. Joakim Lindberg använder ord som kreativ, unik och jordnära känsla. Magnus Bjerkert förklarar att han gärna använder Studio Möllan, när det känns rätt för artisten, och beskriver Emil Isaksson som en ”go kille”. Men det är givetvis för enkelt att förklara Malmöbandens framgångar med att Studio Möllan är en trevlig studio. Det är Emil den första att skriva under på.

– Att musikscenen ser ut så här i Malmö, att det händer grejer. Att det kommit grejer härifrån som blev hajpade, det är väldigt mycket slump. Att min roll, min, Tom och Björns... att det var vi som gjorde det, det är bara önsketänkande. Vi gjorde något och det blev uppskattat. Jag tror att det är det det handlar om, att bara göra saker hela tiden. Testa och misslyckas istället för att inte göra någonting.



När Rundgång är stängt möts besökaren så här. Grinden till innergården, där bland annat Studio Möllan finns, ligger höger om dörren. Alldeles utanför bild.

BANDEN RUNT STUDIO MÖLLAN



FOTO: JESPER BERG



FOTO: JENS NORDSTRÖM



FOTO: JESPER BERG



FOTO: PETER LÖRFJEDT



FOTO: JAN OLFSSON

1. Alice Boman:

■ Dök upp ur, nåja, tomma intet och släppte hyllade EP:n *Skisser* i maj 2013. Har sedan dess jobbat med nytt material. Hon har under tiden agerat förband åt Matthew E White på hans Sverigedatum samt spelat solo utomlands.

2. MF/MB/:

■ Krautrockarna från Bollnäs flyttade till Malmö för sex år sedan, hittade replokal, spelade in och slog snabbt igenom. Innan, oortodotx nog, gruppens andra fullängdare *Colossus* släpptes förra året kom remix-versionen ut. Eller premix, som de kallade det.

3. YAST:

■ Popband som osar av amerikansk västkustromantik och 90-talsindie. Kommer ursprungligen från Sandviken men huserar numer i Malmö. Släppte 2013 sitt självbetitlade debutalbum och har tack vare det kommit ut och spelat såväl i Sverige som i Europa.

4. Vit Päls:

■ Startades för tio år sedan av frontmannen och låtskrivaren Carl-Johan Lundgren. Genombrottet för den lite större publiken kom med debuten *Ni var det i alla fall så* 2010. Gruppen har idag sju medlemmar och stilen är pop på svenska med raka, ärliga och träffande texter.

5. This Is Head:

■ Kvartetten har prisats för såväl sin pop, eller diskokraut om man så vill, som för sina liveframträdanden. På gruppens första album *0001* hade alla låtar sifferföljder som namn utifrån när de tillkom. På fjolårets uppföljare *The Album 1D* är detta dock borta.